

[Handelsministeren.]

ordning kunne gennemføres, og kort efter kom Finland med i arbejdet. Island har ikke ønsket at deltage, men er blevet holdt orienteret fra dansk side. Forslaget søger ikke blot, som det er sket tidligere på en række områder, at skabe en overensstemmelse i den nordiske lovgivning, men fører videre, idet man tilstræber på dette vigtige område at skabe en egentlig fællesnordisk administrativ ordning, således at der i hvert af de nordiske lande kan udfærdiges patenter for samtlige lande. Der er således tale om et væsentlig videre skridt end i det hidtidige nordiske samarbejde, en nydannelse ikke blot inden for Norden, men i det internationale samarbejde i det hele taget.

Når man har ment at burde foretage dette skridt inden for patentadministrationen, skyldes det, at der her er tale om et område, som er i stadig udvikling, og som kommer til at spille en stadig større rolle inden for teknikken og erhvervslivet. Det drejer sig her om enerettigheder, men ikke om enerettigheder af den karakter, der omhandles i monopolloven, men om legale enerettigheder, der har til formål at opmuntre skabelsen af nye ideer og derved fremme den tekniske udvikling, og patenteringen af nye opfindelser søger netop, modsat den førnævnte monopoldannelse, at gøre disse nye opfindelser tilgængelige for almenheden. Den pris, opfinderen må betale for sin midlertidige eneret, er jo nemlig, at opfindelsen offentliggøres, således at enhver kan gøre sig bekendt med, hvori den består, kan videreudvikle opfindelsen som grundlag for nye ideer og efter patenttidens udløb kan udnytte opfindelsen frit. Medens man derfor uden en patentlovgivning måtte risikere, at nye ideer blev hemmeligholdt inden for erhvervsvirksomhederne, opnår man gennem patentordningen, at den tekniske udvikling ligger åben for alle interesserede.

Den stadig stigende udvikling i teknikken har naturligt medført, at antallet af patentansøgninger stiger fra år til år, et forhold, der gælder i alle industrielt udviklede lande. De vanskeligheder, dette medfører, er imidlertid særlig store i de lande, der foretager en egentlig undersøgelse af patentansøgningerne med henblik på at søge, at disse begrænses til netop den nye opfindelse, som

den pågældende ansøger har gjort. En sådan forundersøgelse foretages i de nordiske lande, England, USA, Holland, Tyskland og Østrig. Disse lande mærker i særlig grad det stigende antal patentansøgninger og det stadig stigende materiale, der må gennemgås til bedømmelse af, om opfindelsen er ny. De patentudstedende myndigheder får derfor stadig større problemer med at behandle ansøgningerne inden for en rimelig tid, hvilket er en alvorlig gene for erhvervslivet, der skal respektere patenterne, og for ansøgere, der kan have betænkeligheder ved at gå i gang med en produktion, førend de ved, om de vil kunne opnå en midlertidig eneret til denne. I Danmark er den gennemsnitlige behandlingstid for øjeblikket over 3 år, i Norge henimod 3 år og i Sverige næsten 5 år. Den lange behandlingstid skyldes mangelen på kvalificeret arbejdskraft.

Under disse omstændigheder springer det i øjnene, at det er en urimelighed, at talrige ansøgninger om patent på en opfindelse behandles i alle de nordiske landes patentdirektorater, når opfinderen ønsker patent i alle de pågældende lande, og det ligger da nær at lade undersøgelsen foretage i et af landene og lade denne være afgørende for patentudstedelsen i de øvrige lande. Også for patentansøgerne er det i og for sig en urimelig tanke, at de i hvert enkelt land skal indgive ansøgning om patent for dette og gennemføre en langvarig og bekostelig procedure på et grundlag, der i store træk er det samme.

Ud fra disse synspunkter går forslaget ud på, at en ansøger, der ønsker patent i Danmark, Finland, Norge og Sverige eller i 3 af disse lande, kan nøjes med at indgive ansøgning i et enkelt af landene og dér få ansøgningen behandlet og patent udfærdiget ikke blot for det land, men også for de øvrige. Foruden de nævnte betydelige fordele for patentansøgerne medfører en sådan ordning arbejdsbesparelse i de nordiske patentinstitutioner, for Danmarks vedkommende anslået til 30-40 pct., og dermed muligheden for både en afkortning af den lange behandlingstid og en kvalitativ forbedring af den forundersøgelse, der finder sted. Herved opnås en større sikkerhed for patenternes holdbarhed, hvilket i sig selv betyder en større sikkerhed for, at man ikke